

Κέρκυρα

ριν του μεθ' ἧς ὑπεκλίνετο πρὸ τῶν κυριῶν, ἰδίως δὲ πρὸ τῆς μητρός μου. Ἀνεπόλησα τοὺς λόγους, οὗς μοι εἶχεν εἶπει ὑπὸ τοὺς ἦχους τῆς ὀρχήστρας, χορευομένων τῶν τετραζύγων, λόγους κατ' οὐδὲν ὁμοιάζοντας πρὸς τὰς ἑβραϊκὰς φράσεις τῶν κυριῶν ἐκείνων. Ἐκεῖνος ὠμίλει ὠραία καὶ ἔγραψεν ὁμοίως. Εἶχεν ἤδη μεγάλην φήμην μεταξὺ τῶν λογίων, καὶ αἱ μυθιστορίαι αὐτοῦ καὶ τὰ δράματα ἦσαν περιλάλητα. Καὶ ἔμελλον λοιπὸν ἐγὼ νὰ γείνω ἡ σύζυγος τοῦ ποιητοῦ ἐκείνου, τοῦ εὐπατρίδου ἐκείνου; Δὲν ἐδυνάμην νὰ πιστεύσω τοιαύτην εὐτυχίαν, ἣν φανταζομένη ἰλιγγίων. Μοὶ ἐφαίνετο ἀδύνατον νὰ μὴ διαψεύσω τὰς προσδοκίας τοῦ τελείου ὄντος, ὅπερ κατεδέχετο νὰ μ' ἐκλέξῃ. Ὅταν ἀνελογιζόμενη τὴν ἀξίαν ἐκείνου, ἠσθανόμην πόσον ἐγὼ ἦμην ὑποδεεστέρα αὐτοῦ. Εὗρισκον ὅτι ἦμην ἐπαρχιώτις καὶ ἀτελῶς πεπαιδευμένη. Ἄλλ' ὅμως ὁ πατήρ μου μοὶ το εἶχεν εἶπει μὲ ἡγάπα! Μὲ ἡγάπα παρ' ὅλας τὰς ἀτελείας μου. Εἰς ἐμὲ δ' ἐναπέκειτο ν' ἀνταμείψω αὐτόν, ἐργαζομένη πρὸς τελειοποίησίν μου.

Ἄφ' οὗ δὲ πρῶτον ἀπησχόλησα τὰς σκέψεις μου εἰς ἐκείνον καὶ μόνον, ἔτρεψα ἔπειτα τὰ ὄνειροπολήματά μου εἰς τὸν βίον ὃν ἐμέλλομεν νὰ ζήσωμεν. Ἐμέλλομεν ἀναμφιβόλως νὰ κατοικήσωμεν τοὺς Παρισίους, τοὺς ὠραίους ἐκείνους Παρισίους, οὗς δὲν εἶχον πλέον ἐπανίδει ἀπὸ τῆς πρώτης μου εἰς τὴν πόλιν ἐπισκέψεως μετὰ φίλων δεσποινίδων. Τί χαρὰ! Ὅχι πλέον ἐπισκέψεις εἰς τοὺς κευθμῶνας τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, ἀλλὰ παρουσιάσεις εἰς τοὺς φίλους τοῦ συζύγου μου. Ὅχι πλέον ταχυδακτυλουργοὶ οὐδ' ἐπιδείξεις ὄψεων καὶ σπανίων ἰχθύων, ἀλλ' ἀληθινὰ θεάτρα, ἀληθινὰ θεάματα, ἀληθινοὶ ὑποκριταί. Δράματα συγκινητικὰ, γεύματα εἰς τοῦ Σαμπῶ, ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Χρηματιστηρίου, εἰς

τὸ βάθος κήπου ἐν ᾧ ἀνέβρουν πίδακες. Καὶ ἀμαξοδρομίαι ἀπὸ τῶν μουσείων εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τῶν ἐκκλησιῶν εἰς τὰ μουσεῖα. Καὶ ἡ διασκευὴ τῆς κατοικίας ἡμῶν καὶ ἡ ἀγορὰ τῶν κομψῶν ἐπίπλων, ἅτινα ἔμελλον ν' ἀποτελέσωσι τὴν γοητευτικὴν αὐτῆς διακόσμησην! Πόσον τὰ ὄνειρα ταῦτα πάντα ἐφαίνοντο ὠραία ὅταν συνέκρινον αὐτὰ πρὸς τὴν πεζότητά καὶ τὴν μονοτονίαν τοῦ παρόντος.

Ταῦτα πάντα μ' ἔκαμαν νὰ μὴ κοιμηθῶ μέχρι τῆς πρωΐας.

*

«Ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ δὲν εἶχον ἀκόμη ἐγερθῆ, ὅτε εἰσῆλθον περιχαρῆς εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτῶν. «Ἐσκέφθην, εἶπον, ἀσπαζομένη αὐτούς: θὰ γείνω σύζυγος τοῦ ἐξαδέλφου μου; ἀναγγεῖλατε τοῦτο εἰς αὐτόν καὶ εὐχαριστήσατέ τον ὅτι ἠδύκησε νὰ με προτιμήσῃ.»

Μοὶ ἐφάνη ὅτι οἱ γονεῖς μου μικροῦ δεῖν ἀπέθνησκον ὑπὸ χαρᾶς.

Εἶδοποίησαν τὸν ἐξαδέλφον μου, ὅστις κατώκει μετὰ τοῦ πατρός του κατὰ τὰς βραχεῖας αὐτοῦ διατριβᾶς ἐν Σαιν-Λῶ, ὁ δ' ἐξαδέλφος μου ἀνήγειρεν ἔνθους, ὅτι ἔμελλε νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπίσκεψιν ἡμῶν τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἑσπέραν.

Θὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἦλθε τὸ πρῶτον ὡς μνηστήρ. Ἀνεμένομεν αὐτόν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς μητρός μου. Ὁ πατήρ ἔβαινε παρέχων μὲ τὸν βραχιόνα. Οἱ δὲ ἀδελφοὶ μου ἀνέμενον ἐπὶ τῆς κλίμακος, ἔτοιμοι νὰ βίβωθαι εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἐπισκέπτου. Ἐγὼ δ' ὅτε ἤκουσα τὴν κρούσιν τοῦ κώδωνος, ἥτις προεκάλεσεν ἀναφώνησιν συμπάσης τῆς οικογενείας, συνεκινήθην, ἐταράχθην καὶ ἀνησύχησα τασούτον ἐπὶ τῷ νέφω